

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 93/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **KASATKIN Recovery, k. s., správca konkurznej podstaty úpadcu BBK AGRO, s. r. o. „v konkurze“**, Čajakova 13, Bratislava, IČO 50 382 888, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Alexander Kasatkin, LL.M., advokát, s. r. o., Čajakova 13, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Alexander Kasatkin, LL.M., proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Sžfk 3/2019 z 29. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. januára 2022 a na základe výzvy ústavného súdu doplnenou 3. februára 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Žiada napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správneému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka bola uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2 K 3/2018 z 5. júna 2018 ustanovená do funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu [obchodnej spoločnosti BBK AGRO, s. r. o. „v konkurze“ Rudohorská 33, Banská Bystrica, IČO 44 095 066 (ďalej len „úpadca“)], na majetok ktorého bol vyhlásený konkurz.

3. Rozhodnutím Daňového úradu Trnava, pobočky Senica (ďalej len „správca dane“) č. 103554640/2016 z 19. júla 2016 bol úpadcovi na základe vykonanej daňovej kontroly určený za kontrolné zdaňovacie obdobie (február 2013) rozdiel dane v sume 219 029,60 eur. Správca dane dospel k záveru, že úpadca porušil § 51 ods. 1 písm. a) v spojení s § 49 ods. 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) tým, že pri faktúrach od konkrétnych obchodných spoločností ako dodávateľov nebolo preukázané, že došlo k zdaniteľným plneniam a že deklarovaní odberatelia úpadcu prijali predmet dodania (cukor), ktorý úpadca fakturoval ako oslobodený od dane podľa § 43 ods.1 zákona o DPH, a súčasne, že deklarovaný odberateľ prijal predmet dodania (cukor), ktorý úpadca fakturoval ako trojstranný obchod oslobodený od dane podľa § 45 zákona o DPH. Rozhodnutie správcu dane bolo na základe odvolania úpadcu potvrdené rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. 104166472/2016 z 24. októbra 2016, ktoré dospelo k rovnakému záveru ako správca dane, že úpadca vierohodným spôsobom nepreukázal splnenie zákonných podmienok na úspešné uplatnenie práva na odpočítanie dane.

4. Správna žaloba úpadcu proti preskúmanému rozhodnutiu žalovaného z 24. októbra 2016 bola rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 20 S 118/2016-115 z 28. februára 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zamietnutá.

5. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) a účastníkom náhradu trov kasačného konania nepriznal.

5.1. Najvyšší správny súd konštatoval, že v okolnostiach danej veci nemožno z prekročenia trojmesačnej lehoty na vybavenie medzinárodného dožiadania maďarskými orgánmi dospieť k záveru, že by sa prerušenie daňovej kontroly podľa § 61 ods. 1 písm. b) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) skončilo *ipso iure* už uplynutím času. Najvyšší správny súd sa stotožnil s tvrdením krajského súdu a žalovaného, že v prípade sťažovateľky bola spochybnená samotná existencia tovaru a rovnako nebol preukázaný ani skutočný dodávateľsko-odberateľský kontakt s partnermi, ktorí sa stali nespolupracujúcimi či nekontaktnými. Sťažovateľke (resp. úpadcovi ako pôvodnému žalobcovi) sa nepodarilo hodnoverne preukázať skutočnosti, ktorými deklarovala splnenie hmotnoprávných podmienok na odpočítanie dane, resp. oslobodenie od dane.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že:

a) trvanie daňovej kontroly prekročilo maximálnu povolenú lehotu pre jej výkon v dôsledku jej protiprávneho prerušenia, čo má za následok jej nezákonnosť, a tým aj nezákonnosť protokolu vyhotoveného z predmetnej kontroly, ktorý tak v zmysle § 24 ods. 4 daňového poriadku nebolo možné použiť ako dôkaz,

b) nebolo prihliadnuté na dôkazy svedčiace v prospech sťažovateľky, ktoré preukazovali prepravu, skladovanie a existenciu tovaru (cukru). Konkrétne sa konajúce správne súdy a orgány verejnej

správy nesprávne vysporiadali so zásadným dôkazom – svedeckými výpoveďami p. [REDAKOVANÉ], ktorý hodnoverne, vyčerpávajúco a podrobne opísal okolnosti existencie tovaru (cukru) a jeho skladovania v sklade [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], a nevzali do úvahy ani vyjadrenie p. [REDAKOVANÉ], ktorý potvrdil vykonávanie skladovacích služieb.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti sťažovateľky.

8. Ústavný súd považuje v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľa, za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

9. Vzhľadom na to, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu bol vydaný v rámci správneho súdnictva, ústavný súd akcentuje potrebu zohľadňovať jeho špecifiká. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách a len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 48/2019).

III.1. K namiatanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy:

10. Po oboznámení sa s obsahom namiataného rozsudku je zrejmé, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti v zásade opakuje tie isté námietky a tvrdenia, aké uvádzala v správnej žalobe a následne aj v podanej kasačnej sťažnosti. Úlohou ústavného súdu preto bolo v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či sa s týmito námietkami sťažovateľky najvyšší správny súd náležite vysporiadal a či konanie pre ním nebolo poznačené takou (kvalifikovanou) vadou, ktorá by opodstatňovala kasačný zásah ústavného súdu.

11. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami orgánov verejnej správy, ktoré mu predchádzali.

12. Ústavný súd súčasne pripomína, že procesné postupy v daňovom konaní, zisťovanie a hodnotenie skutkového stavu, ako aj výklad či aplikácia tzv. jednoduchého (podústavného) práva sú primárne zverené správcovi dane, resp. správnym súdom v rámci prieskumu rozhodnutí orgánovej verejnej správy. Z ústavnoprávneho hľadiska môže byť posúdená len otázka, či skutkové zistenia majú dostatočnú a racionálnu základňu, či právne závery týchto orgánov verejnej moci nie sú s nimi v extrémnom nesúlade a či podaný výklad práva je ústavne konformný. Nič také však v prejednávanej veci sťažovateľky zistené nebolo.

13. Prvá námietka sa týka nezákonnej dĺžky trvania daňovej kontroly v dôsledku jej protiprávneho prerušenia, čo podľa názoru sťažovateľky spôsobuje nezákonnosť protokolu z uskutočnenej daňovej kontroly, ktorý z tohto dôvodu nemohol byť použitý ako dôkaz v daňovom konaní.

14. Najvyšší správny súd k označenej výhrade sťažovateľky v dôvodoch namietaného rozsudku poukázal na to, že výkon daňovej kontroly bol prerušený v období od 9. septembra 2013 do 22. mája 2015 na účel realizácie medzinárodnej výmeny informácií v zmysle nariadenia Rady (EÚ) č. 904/2010 zo 7. októbra 2010 o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti dane z pridanej hodnoty (ďalej len „nariadenie Rady č. 904/2010“). Z prekročenia trojmesačnej lehoty na vybavenie medzinárodného dožiadania však podľa najvyššieho správneho súdu nemožno v okolnostiach prerokúvanej veci vyvodit', že by sa prerušenie daňovej kontroly podľa § 61 ods. 1 písm. b) daňového poriadku skončilo *ipso iure* uplynutím času, ako sa sťažovateľka mylne domnieva. Tento záver podľa názoru kasačného súdu opodstatňuje tak samotná právna úprava (§ 61 ods. 4 daňového poriadku), ako aj skutočnosť, že dôvodom omeškania odpovede príslušného dožiadaného (maďarského) orgánu bola práve nekontaktnosť obchodných partnerov sťažovateľky. Postup správcu dane preto najvyšší správny súd nevyhodnotil ako odporujúci zásadám daňového konania a tejto kasačnej námietke sťažovateľky nevyhovel. Na podporu svojho právneho názoru poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci C-186/20 HYDINA SK s. r. o. proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky z 30. septembra 2021.

15. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ústavný súd konštatuje, že najvyšší správny súd sa náležitým spôsobom vysporiadal s tvrdením sťažovateľky o prekročení lehoty na výkon daňovej kontroly a z toho plynúcou námietkou nezákonne získaného dôkazu. Konajúci kasačný súd ústavne akceptovateľným spôsobom objasnil, z akých dôvodov považoval rozsudok krajského súdu za zákonný a vecne správny, pričom jeho právne závery nemožno hodnotiť ako také, ktoré by popierali zmysel a účel vo veci aplikovaných právnych noriem. Navyše, k záveru o ústavnej súladnosti výkladu § 61 Daňového poriadku, ktorý upravuje prerušenie daňového konania, už ústavný súd dospel v obdobných veciach sťažovateľky vedených pod sp. zn. III. ÚS 702/2021 a III. ÚS 392/2021, od ktorých sa ani po zohľadnení osobitostí skutkového stavu v tomto prípade nemá dôvod odchyliť.

16. V súvislosti s touto námietkou ústavný súd už len dodáva, že správca dane môže prerušiť konanie na čas potrebný na zistenie skutočností potrebných na správne vymeranie dane. Prerušenie daňovej kontroly má za následok spočívanie lehoty na vykonanie daňovej kontroly, t. j. počas jednotlivých prerušení daňovej kontroly lehota na jej vykonanie neplynie, preto tieto časové úseky nemožno započítať do celkovej dĺžky trvania daňovej kontroly. Proces medzinárodnej výmeny informácií je nepochybne skutočnosťou, ktorú predpokladá hypotéza právnej normy upravujúca prerušenie daňového konania, resp. daňovej kontroly. V prípade medzinárodnej výmeny informácií

je potrebné postupovať účelne a efektívne, t. j. požadovať taký druh informácií, ktorý bezprostredne súvisí s daňovou kontrolou, nezisťovať informácie opakovane, resp. zisťovať totožné informácie opakovaným dožiadáním či žiadať informácie po častiach (tzv. kúskovanie žiadosti). Za istých okolností by prichádzalo do úvahy neakceptovanie (neprihliadanie) prerušenia lehoty na vykonanie daňovej kontroly (napr. pre neúčelnosť a neefektívnosť medzinárodnej výmeny informácií a pod.), avšak takéto námietky sťažovateľka v rámci konania pred správnymi súdmi a rovnako ani v ústavnej sťažnosti neuplatnila (obdobne IV. ÚS 370/2020).

17. Ústavný súd v tomto smere rovnako ako najvyšší správny súd upriamuje pozornosť na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-186/20 HYDINA SK s. r. o. proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky z 30. septembra 2021, ktorý sa týka výkladu čl. 10 nariadenia Rady č. 904/2010. Súdny dvor konštatoval, že predmetné nariadenie, ktorého cieľom je prostredníctvom zavedenia spoločného systému spolupráce medzi členskými štátmi prispieť k zabezpečeniu správneho výmeru DPH, neupravuje maximálnu dĺžku daňovej kontroly ani podmienky prerušenia takejto kontroly, ak sa začne postup výmeny informácií stanovený týmto nariadením. Zdaniteľná osoba sa preto nemôže odvolávať na uvedené nariadenie s cieľom napadnúť zákonnosť prerušenia daňovej kontroly, ktorá sa jej týka, z dôvodu neprimeranej dĺžky tohto prerušenia. Článok 10 nariadenia v spojení s jeho odôvodnením 25 sa má preto podľa Súdneho dvora vykladať v tom zmysle, že nestanovuje lehoty, ktorých prekročenie môže ovplyvniť zákonnosť prerušenia daňovej kontroly stanoveného právom žiadajúceho členského štátu dovtedy, kým žiadaný členský štát neposkytne informácie požadované v rámci mechanizmu administratívnej spolupráce stanoveného týmto nariadením.

18. Vzhľadom na uvedené nie je možné dospieť k inému záveru ako k tomu, že právny názor najvyššieho správneho súdu je vo vzťahu k sťažovateľkou tvrdenému nezákonnému prerušeniu výkonu daňovej kontroly ústavne konformný a akceptovateľný.

19. Vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľky týkajúcej sa nesprávneho posúdenia postupu orgánov verejnej správy pri zisťovaní skutkového stavu najvyšší správny súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zdôraznil, že úpadcovi ako pôvodnému žalobcovi sa nepodarilo preukázať jeho skutočný dodávateľsko-odberateľský vzťah s jeho obchodnými partnermi, ktorí sa následne stali nespolupracujúcimi a nekontaktnými, a rovnako bola spochybnená aj samotná existencia tovaru (cukru). V tomto smere najvyšší správny súd uviedol, že aj keby svedecká výpoveď p. █████ resp. iných osôb označených sťažovateľkou preukazovala, že určité množstvo cukru sa nachádzalo v označenom sklade, rozsah deklarovaných obchodov a nejasnosť pôvodu tovaru by neumožnili podanej kasačnej sťažnosti vyhovieť. Poznamenal, že správcovi dane nie je možné vytknúť, že v rámci hodnotenia dôkazov prihliadol aj s ohľadom na enormný rozsah obchodov tiež na prvú svedeckú výpoveď uskutočnenú pred orgánmi činnými v trestnom konaní, v rámci ktorej si svedok na uskladnený cukor nespomínal, čím došlo k oslabeniu jeho neskoršej pozitívnej výpovede. Akcentujúc zásadu voľného hodnotenia dôkazov dodal, že krajský súd sa podrobne vyjadril k žalobným námietkam týkajúcim sa skutkových zistení, pričom výsledkom preverovania správcu dane je namiesto požadovanej ucelenej reťaze dôkazov o pohybe tovaru (cukru) od dodávateľa k sťažovateľke a následne k jej odberateľom najmä reťaz pochybností (body 26 až 28 napadnutého rozsudku).

20. Najvyšší správny súd sa tak stotožnil so závermi, ku ktorým dospeli finančné orgány a ktoré rozsudkom potvrdil aj krajský súd pri rozhodovaní o správnej žalobe sťažovateľky. Daňové doklady predložené sťažovateľkou (resp. úpadcom) vzbudzujú s ohľadom na kontrolné zistenia neodstránené pochybnosti o uskutočnení deklarováných zdaniteľných plnení do členského štátu oslobodených od dane podľa § 43 zákona o DPH, ako i pochybnosti o vierohodnosti účtovnej evidencie. Konajúce správne súdy náležite zdôvodnili, že sťažovateľka (úpadca) hodnoverne nepreukázala skutočné dodanie konkrétnym odberateľom a konkrétnym dodávateľom, pričom z dokazovania realizovaného správcom dane vzišlo namiesto požadovanej reťaze dôkazov o pohybe tovaru (cukru) len množstvo pochybností spôsobených okrem iného aj absentujúcimi potvrdeniami. Za tejto situácie ústavnému súdu neprislúcha prehodnocovať skutkové zistenia či dokonca vykonať iné hodnotenie dôkazov – svedeckých výpovedí uskutočnených v daňovom konaní, tak ako to požaduje sťažovateľka v ústavnej sťažnosti.

21. Ústavný súd v podobných prípadoch považoval za ústavne konformný záver, že v prípade správcom dane preukázaných pochybností o uskutočnení zdaniteľných plnení prechádza dôkazné bremeno na daňový subjekt. Takýto zásah do autonómie jednotlivca je totiž odôvodnený verejným záujmom na stanovení, vymeraní a výbere dane (II. ÚS 705/2017, IV. ÚS 183/2021). Vo vzťahu k režimu DPH priamo zákon o DPH ustanovuje v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) podmienky, ktorých kumulatívne splnenie sa vyžaduje na vznik nároku na odpočet DPH. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, tovar alebo služby boli reálne dodané, a to práve osobou uvedenou vo faktúre (obdobne II. ÚS 226/2021).

22. Súčasne je potrebné zdôrazniť, že daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím a je to práve správca dane, kto rozhodne, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom a či vôbec dokazovanie doplní, aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov, a to tak, aby skutkový stav zistil čo najúplnejšie. Daňové konanie je ovládané zásadou voľného hodnotenia dôkazov a zásadou objektívnej pravdy. Zásada voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale správca dane je povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadnuť na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada objektívnej pravdy nepredstavuje povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu týkajúce sa ním v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžf 30/2014, 6 Sžfk 30/2017, 2 Sžfk 39/2019).

23. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu je logicky, zrozumiteľne a dostatočne odôvodnený, argumentačne konzistentný a presvedčivo reagujúci na všetky podstatné kasačné námietky sťažovateľky. Vzhľadom na to, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom a namietaným základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

24. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta taktiež porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

25. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (hard core of public-authority prerogatives; porov. rozsudok vo veci Jussila proti Fínsku z 23. 11. 2006, sťažnosť č. 73053/01, bod 45; rozsudok vo veci Ferrazzini proti Taliansku z 12. 7. 2001, sťažnosť č. 44759/98, body 24 a 31). Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých daňových veciach, kde daňové konanie považuje za konanie trestné.

26. Rešpektujúc uvedenú judikatúru ESLP a prihliadajúc pritom na skutočnosť, že vo veci sťažovateľky orgány verejnej správy neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru, t. j. nie je naplnená požiadavka druhého kritéria z troch v zmysle tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie ako konanie trestného charakteru a konštatovať aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru (k tomu porovnaj Engel a iní proti Holandsku z 8. 6. 1976). Ústavný súd preto dospel k záveru, že na vec sťažovateľky nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru a z tohto dôvodu odmietol ústavnú sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. februára 2022

Miloš Maďar
predseda senátu